

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Sędziowie : SO Sławomir Olejnik / spr ./

WSO Wojciech Wierzbicki

Protokolant apl. adw. Anita Szemraj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marzanny Woltmann - Frankowskiej

rozpoznawał sprawę **Ł. W.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 października 2015 r., w sprawie II K 465/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowania odwoławcze i wymierza mu 580 zł opłaty za drugą instancję.

Wojciech Wierzbicki Justyna Andrzejczak Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 października 2015 r. w sprawie o sygn. II K 465/15 oskarżony Ł. W. został uznany za winnego popełnienia pięciu przestępstw z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionych w warunkach ciągu przestępstw i za to wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda. Nadto Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania stanowiska diagnosty upoważnionego do wykonywania przeglądów technicznych pojazdów na okres 1 roku, na poczet tegoż środka zaliczając okres jego rzeczywistego wykonywania od dnia 19 maja 2015 r. do dnia 21 października 2015 r.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu obrazę prawa materialnego, tj. art. 271 § 3 k.k. i art. 228 § 3 k.k. Mając to na względzie skarżący wniósł o wyeliminowanie z opisów zarzucanych oskarżonemu czynów treści wskazujących na wyczerpanie znamion występku z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k., zmianę kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów poprzez przyjęcie, iż dopuścił się czynów opisanych w art. 228 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz warunkowe umorzenie postępowania karnego wraz z ewentualnym orzeczeniem o środkach karnych przewidzianych na wypadek warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego to, że w opisach czynów przypisanych oskarżonemu nie wskazano które dokładnie przepisy rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. swoim zachowaniem naruszył Ł. W. nie świadczy o tym, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 228 § 3 k.k. Nie ma bowiem racji skarżący wskazując, że warunkiem odpowiedzialności karnej za przestępstwo stypizowane w art. 228 § 3 k.k. jest wskazanie – w opisie czynu – konkretnego przepisu, jaki oskarżony miał naruszyć w zamian za przyjęcie korzyści majątkowej. Wystarczającym bowiem jest, tak jak w niniejszej sprawie, że z opisów przypisanych czynów wynika jednoznacznie jakie zachowanie oskarżonego stanowiło naruszenie określonych przepisów prawa. W opisach czynów wskazano zaś wyraźnie, że Ł. W. wbrew obowiązkowi wynikającemu z rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach, wydawał zaświadczenia o przeprowadzonych badaniach technicznych bez faktycznego badania pojazdu. Jak przy tym trafnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2013 r. (V KK 435/12) opis zachowania sprawcy czynu zabronionego zamieszczony in concreto w sformułowaniach zawartych w wyroku musi oczywiście odpowiadać pełnemu zespołowi znamion określonych w przepisie ustawy karnej. Nie oznacza to wszelako, że jedyną formą realizacji tego wymagania jest wierne przytoczenie słów ustawodawcy. Taki sposób wykładni przepisu art. 413 § 2 k.p.k. rodzi wręcz obawę nadmiernej scholastyki. Dopuszczalne jest natomiast zarówno posłużenie się sformułowaniami równoważnymi językowo, jak i takie zwerbalizowane przedstawienie działania oskarżonego, które w sposób nie pozostawiający wątpliwości odpowiada treści poszczególnych znamion przypisanego mu przestępstwa albo w drodze nieodpartego logicznego wnioskowania świadczy o wyczerpaniu konkretnego elementu składającego się na ustawowy obraz określonego czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że znamiona przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. nie zostały zdekompletowane w opisach zachowań oskarżonego Ł. W. zamieszczonych w wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd I instancji słusznie również uznał, że oskarżony poświadczając nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne działał z zamiarem kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zauważyć bowiem należy, że w niniejszej sprawie bezspornym było, że oskarżony posiadał uprawnienia do wykonywania badań technicznych pojazdów, że za swoją pracę otrzymywał wynagrodzenie na które składała się stała pensja oraz dodatek w wysokości 10 zł brutto od każdego przeprowadzonego przeglądu, a nadto to, że bez przeprowadzenia badań technicznych wystawił zaświadczenia/dokonał wpisów o przeprowadzeniu badań samochodów A. (...), M. (...) i M. (...), motoru Y. oraz ciągnika U., za co pobrał przewidziane przepisami opłaty, rozliczając się z nich w firmie w której pracował. Nie budziło zatem jakichkolwiek wątpliwości, że w odniesieniu do każdego z zarzucanych oskarżonemu czynów Ł. W. przyjmował korzyść majątkową – pobierał opłatę za wykonanie badania technicznego pojazdu, którego faktycznie nie wykonywał (która to okoliczność nie była kwestionowana przez skarżącego), jak również to, że za każdym razem korzyść majątkową uzyskiwał za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by kwestionować stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pomijając nawet okoliczność, że oskarżony sam również – pośrednio – za każdym razem osiągnął korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa (poza stałą pensją otrzymywał dodatek od każdego przeprowadzonego przeglądu), nie sposób pominąć, że oskarżony jest dorosłą, wykształconą osobą, która zdawała sobie sprawę z odpowiedzialności za swoje zachowanie. Nie sposób byłoby zatem przyjąć tak jak tego chce skarżący, że Ł. W. kierował się jedynie sympatią i chęcią pomocy osobom wskazanym w zarzucie. Obrońca oskarżonego pomija bowiem, że żadna z osób, która zwróciła się do oskarżonego z prośbą o pomoc nie znajdowała się w sytuacji uniemożliwiającej udanie się na przegląd techniczny co mogłoby choć po części wyjaśnić dlaczego oskarżony zdecydował się na wystawienie stosownych dokumentów bazując de facto wyłącznie na oświadczeniach tych osób. Nie ma również racji skarżący sugerując, że istotne znaczenie dla znamion strony podmiotowej przypisanych oskarżonemu przestępstw winno mieć to, że większość osób na rzecz których Ł. W. wystawił zaświadczenia/dokonał wpisów korzystała z pojazdów, które oskarżony wcześniej już badał i których ogólny

stan techniczny znał. Nawet bowiem biorąc pod uwagę, że M. O. korzystał z pomocy oskarżonego przy bieżących naprawach swoich samochodów i ten wiedział, że są one w dobrym stanie technicznym, to przecież Ł. W. nie mógł mieć wiedzy o pełnej sprawności wszystkich jego zespołów i układów. Nadto oskarżony nie widział nigdy motocykla Y., zdecydował się wydać zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym gdy został poproszony o to przez sąsiada, który twierdził, że nie może uruchomić auta sprowadzonego z zagranicy z uwagi na bezprawną akumulator, a ciągnik rolniczy naprawiał kilka lat wcześniej, wykonując jego przegląd dwa lata przed zdarzeniem, tydzień przed zdarzeniem oglądając go wyłącznie i sprawdzając działanie kierunkowskazów, świateł itp.

Nie sposób byłoby zatem przyjąć, że oskarżony kierował się sympatią i chęcią pomocy osobom wskazanym w zarzucie, tym bardziej w sytuacji gdy przecież badanie techniczne pojazdu stanowi podstawę dopuszczenia go do ruchu, wobec czego może mieć nawet istotny wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

O ile zatem rzeczywiście sam fakt osiągnięcia korzyści majątkowej w wyniku wystawienia fałszywego dokumentu nie wystarcza do przyjęcia odpowiedzialności za poświadczenie nieprawdy w wystawionym dokumencie w typie kwalifikowanym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., WA 15/04, OSNIK 2004/10/94), o tyle jednak w niniejszej sprawie okoliczności w jakich oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw wskazywały jednoznacznie, że Ł. W. działał z zamiarem kierunkowym.

Mając na uwadze powyższe także zarzut obrazy art. 271 § 3 k.k. uznać należało za chyby.

W tym stanie rzeczy zakwalifikowanie zachowań oskarżonego jako wypadków mniejszej wagi i warunkowe umorzenie postępowania karnego nie było możliwe. Zauważyć bowiem należy, że ani w przypadku przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. ani w przypadku przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. nie jest możliwym przyjęcie „wypadków mniejszej wagi” przewidzianych w art. 271 § 2 k.k. i w art. 228 § 2 k.k., natomiast zgodnie z treścią art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się wskazywanej przez obrońcę oskarżonego obrazy prawa materialnego. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również uchybień zaliczanych do bezwzględnych podstaw odwoławczych (art. 439 k.p.k.), a ponadto doszedł do wniosku, iż przedmiotowy wyrok nie nosi cech rażącej niesprawiedliwości (art. 440 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Orzeczone wobec oskarżonego kary oraz środek karny są bowiem adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynów, a przy tym spełniają cele wychowawcze i zapobiegawcze.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

WSO Wojciech Wierzbicki SSO Justyna Andrzejczak SSO Sławomir Olejnik